

Domnișoara ședea în fotoliul moale din fața biroului meu și mă privea țintă. Mă simțeam mic și neputincios. Stinjeneala se instalase de la început, din clipa în care, aruncind peste manuscrisele mele o poșetă cit un cimpoi, domnișoara mă întrebese, scurt: „Mă cunoști, nu-i așa?” N-o cunoșteam, n-o văzusem în viața mea, pînă și vocea ei, joasă, voalată, aspră, îmi era completamente străină. Domnișoara mă săgeta cu privire, erau frumoși ochii ei răutăcioși, bine desenați sub sprincenele subțiri și depărtate.

— Dumneata ai scris despre mine în revista „Teatru”, nu mai știu ce număr!

— „Teatru”, îndrăznii eu. Cu l la urmă.

— Mă rog. Ai scris despre mine într-un articol, „Coșar pe plajă”, sau așa ceva.

— Domnișoară, eu...

— Vreau să dai o dezmințire. Vreau să scrii, cu mîna dumată, că nu despre mine era vorba, că m-ai confundat, că ai făcut o greșală.

— Domnișoară, dar eu nu vă cunosc. Nu știu nici cum vă cheamă. Îmi pare rău...

— Nu mă cunoști? Atunci, cum de știi atîtea despre mine? Cine ți-a spus?

— Vorbesc serios, nu vă cunosc. Nu v-am văzut în viața mea.

— Atunci, cum se face că m-ai descris atît de exact? Părul, mîinile, pieptul, picioarele...

— E o potriveală. O nenorocită, o blestemată potriveală. N-am scris despre dumneavoastră, pentru că, pînă azi, pînă acum citeva clipe, nici n-am știut că existafi.

— Zău? Și povestea cu Teatru Național?

— Ce poveste? Nu știu nimic!

— Ai scris, negru pe alb, că așteptam într-o joi, pe seară, în fața Teatrului Național?

— Am scris. Și ce-i cu asta? Nu văd nimic grav...

— Nu vezi dumneata, dar e foarte grav, pentru că cine mă cunoaște bine, știe că eu nu vreau să intru la Național. Eu am alte idealuri.

— Nu contest...

— Nu mă mai întrerupe. E adevărat că într-o joi, pe seară, trebuia să fiu în fața Teatrului Național. Aveam întîlnire cu o mătușă.

— Foarte normal.

— Foarte normal. Numai că eu nu am fost la întîlnire, am avut altă treabă, l-am lăsat pe unchiul să aștepte degeaba.

— Unchiul sau mătușă?

— Mătușă cu unchiul. Mătușă nu iese singură.

— Scuzați.

— Așa că n-am fost eu, e limpede.

— Limpede, ca lumina zilei.

— Dacă e limpede ca lumina zilei, dă dezmințirea.

— Domnișoară, eu n-am scris despre dumneata, crede-mă, eu am scris despre o persoană care nu există, eu am creat un personaj, eu am scris despre cu totul altceva. Eu n-am dat nume.

— Ba, ai dat. Am textul la mine. Iacoban, Mandric, ce sint? Nici ei nu există?

— Există, domnișoară, există, și încă cum, dar ei nu sint decît două puncte de reper, ca și Teatrul Național, alt punct de reper, o legătură necesară cu realitatea. Restul e ficțiune.

— Păi, de ce nu precizezi?

— Ce să precizez?

— Că e ficțiune.

— De ce să precizez?

— Ca să nu se mai simtă omul cu musca pe căciulă. Să n-aibă greutăți.

— Ce greutăți ar putea...

— Uite, mie, de pildă, dacă nu-mi mai dă directorul să joc?

— Cum să nu vă dea?

De ce să nu vă dea?

— Simplu. Zice că plec și îl incurc.

— Dimpotrivă, domnișoară. Dimpotrivă. Abia acum o să vă dea să jucați.

— Cum așa?

— Foarte bine. O să vă dea un rol mare, un rol important, ca să vă atragă, să vă facă să renunțați la plecare.

— Crezi?

— Sigur. Dacă mă gîdesc bine, dacă vă privesc atent, cu statura dumneavoastră, cu ochii dumneavoastră, cu glasul dumneavoastră, vă așteaptă Lady Macbeth!

— Nu glumiți?

— Asta, pentru început.

— Vorbiți serios?

— Serios. Ca să nu vă piardă, o să vă distribuie în toate spectacolele.

Chipul domnișoarei se lumină. Ochii ei frumoși, bine desenați sub sprincenele subțiri și depărtate, deveniră visători. Se ridică, săltă cîmpoiul de pe manuscrisele mele și dădu să plece.

— O clipă, domnișoară, eu ce fac? Mai dau dezmințirea?

Domnișoara îmi zimbi galeș.

— N-are rost. A fost o ficțiune, nu?